

Dagen då jag träffade mitt fadderbarn Mariama. Vi hade planerat att vi skulle

åka och hälsa på våra fadderbarn. Dagen kom och vi åkte iväg och morfar sa att vi skulle hälsa på mitt fadderbarn. Först blev jag såklart jättenervös och jättepirrig men superglad. Det var inte så långt ifrån där vi bodde. När vi kom in på den skumpiga lilla sandvägen så kom det massa barn springande. De var nyfikna och undrade vad vi var för några. Vi hoppade ur minibussen och gick fram till barnen. Lama frågade om jag kände igen en flicka som han höll om. Jag fick

inte fram ett ord... Han sa det här är ditt fadderbarn. Jag visste inte var jag skulle ta vägen, hon var supersöt och hennes hår stod ut åt alla håll och kanter. Några månader tidigare hade vi skickat ner en låda som vi hade med oss och lämnade till familjen. I den fanns det t.ex. kläder, ljus, tvål och leksaker. Det var så mycket liv utanför huset och alla ville fram och titta så vi fick gå in i deras lilla "hus" för att vara ifred. "Huset" var ett litet rum med två sängar. Jag, min lillebror, mamma och pappa satt där inne med Mariama och hennes mamma. Mariama satt och höll sin nya docka och mamman var mycket glad och småskrattade. Eftersom Mariamas mamma inte kunde engelska så fick Lama hjälpa oss och översätta. Det var en av de bästa dagarna i mitt liv!

Mimmi (11 år) som vill åka till Basse igen!